

Pestjoch én grote broer

Karel Mogré zit achter zijn dichtgeklapte laptop en kijkt naar de map die ernaast ligt. Het zijn aantekeningen die hij over zijn broer Chris verzameld heeft en ook wat redactionele artikelen uit dagbladen en tijdschriften van de laatste vijftientig jaar die op hem betrekking hebben. Het is nog maar drie maanden geleden dat hij gestorven is en Karel weet dat het hem bij het doorlezen daarvan en het voor de massa leesbaar op papier zetten, emotioneel veel zal doen. Dan komen de interviews en presentaties na het uitgeven van het boek daar nog bij. Toch ziet hij het als zijn opdracht om zijn grote broer en vriend de eer te geven die hem toekomt en critici weerwoord te geven.

Het waren niet allemaal glorieuze jaren die hij met Chris doorgemaakt heeft. Lang had hij tegen hem opgezien als de grote, sterke en slimme broer. Daarna kwamen de jaren dat hij hem verwenste en verafschuwde. Op een zeker tijdstip begon hij te begrijpen wat Chris' drijfveer was en werd hij opnieuw zijn grote broer en ook zijn grootste vriend. Met zijn dood is er aan die vriendschap een einde gekomen en ook aan het te korte leven van een kwajongen, discotheekuitbater, advocaat, politicus, staatssecretaris en activist. Een leven waarin hij strijd moest leveren tegen zijn geringe afkomst, met ouders uit een nietig dorpje in een vergeten stukje Nederland, zijn Zeeuws accent en een ADHD-diagnose.

Na het schrijven van acht romans, met meer dan twee miljoen verkochte boeken in eigen land, een verfilming, vertalingen in vijftien landen, en daarbij ook nog een wekelijkse column in een gerenommeerd Nederlands weekblad, zou Karel moeten weten hoe te beginnen. Nu hij zelf een van de hoofdrolspelers is, gaat het hem minder goed af. Het moet een biografie worden die leest als een roman. Die opdracht heeft hij zichzelf gegeven.

Twee dagen later staat zijn besluit vast. Het begin van het verhaal zet hij in de tijd dat zijn broer veertien jaar oud is. Het eerste hoofdstuk wordt daarmee een leuk binnenkomstje. Vanaf hoofdstuk twee komen dan zijn

kinderjaren aan bod en vervolgens zijn verdere leven. De titel van het boek zat al een tijdje in zijn hoofd.

Het wordt: *'Chris Mogré. Van pestjoch tot grote broer'*.

Tegen de gevel van de bijkeuken, op een krakkemikkig bankje zonder rugleuning, zaten Chris en Karel zich te vervelen. Ze keken naar Sam, de kat van oma Keizer, die uit een schotel stukjes brood aan het eten was. Het brood lag in melk die de schotel tot aan de rand vulde. Bij iedere beweging of elk geluid van de jongens keek de kat schichtig op en de jongens hadden dan de grootste lol als hij de melk van zijn snorharen afschudde. De kat keek dan de jongens aan alsof hij wilde zeggen: 'Wat valt er te lachen?'.

Chris, de oudste uit het gezinnetje met twee kinderen, ging voor het tweede jaar naar de middelbare school. Hij was een grote, sterke jongen met blond haar. Karel was voor zijn leeftijd klein van stuk en werd, tot groot ongenoegen van zijn moeder, door zijn vriendjes Karelkje genoemd. Ook Chris deed daar bij gelegenheid aan mee. Karelkje had wat overgewicht, veel sproeten en rood haar.

Chris stond op en liep naar de kat toe. Oplettend wachtte deze af wat Chris ging doen. Chris pakte het schoteltje aan de rand vast en verschoof het met een ruk vijftientig centimeter bij de kat vandaan. Bij die schokkerige beweging klotste er melk over de rand. Chris liet zich daarna weer op het bankje neerploffen. Het bankje protesteerde met een luide krak, maar daar bleef het bij. De kat likte eerst de gemorste melk op en ging dan weer verder met broodbrokken eten. Het gedoe met het schoteltje herhaalde Chris tot twee keer toe. De derde keer was Sam het blijkbaar zat en sloeg met de scherpe nagels van een van zijn poten in de rug van Chris' hand. Er werden gelijk drie bloederige strepen zichtbaar. Chris was te verbouwereerd om direct te reageren en had even tijd nodig om de pijn te verbijten. Met een vloek, die hij halverwege afbrak, toonde hij dat hij over de eerste schrik heen was en tegelijkertijd greep hij in een snelle beweging de kat bij zijn staart en slingerde hem zover hij kon bij hem vandaan. De kat kwam al buiteland door de lucht met een grote boog op zijn poten op de stoep terecht. Hij keerde zich direct naar Chris en met een hoge rug en hem aankijkend met barnsteengele ogen

nam hij al blazend en krijsend met ontblote tanden een vechthouding aan. Chris pakte een van de klompen van oma, die buiten voor de deur van de bijkeuken stonden en gooide die naar de kat. De kat vluchtte weg en klom vliegensvlug in de middelste en hoogste van de drie fruitbomen die in de verder verwilderde tuin stonden. Op een dikke tak, hoog in de boom, hield hij zijn vijand in het vizier.

Toen hij geen aanstalten maakte om naar beneden te komen, vond Chris het welletjes.

Hij riep de kat toe: 'Ik krijg je nog wel,' en nam dan weer plaats naast Karel op het bankje.

Met een zakdoek, die hij uit zijn broekzak haalde, depte hij de wondjes droog.

'Doet het pijn, Chris?' vroeg Karel bezorgd.